

A történetük az életüké vált...

MIDNIGHT

éjfél klub

Club

fine selection

CHRISTOPHER PIKE

C H R I S T O P H E R   P I K E

MIDNIGHT

éjféli klub

Club

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

SZELLEMEK FOGADALOM

SPENCE KIEGYENESEDETT.

– De hát éppen ezért időpocsékolás minden ilyen vita – jelentette ki. – Nem tudjuk, milyen meghalni, amíg meg nem halunk. Talán a végén kiderül, hogy a fehér fény, amit az emberek a halálközeli élmények során látnak, csak az agy utolsó kísérlete, hogy a nemlét rettetését elkeresse. – Elhallgatott. – Kár, hogy aki közülünk először elmegy, nem jöhet vissza, hogy elmondja a többieknek, milyen volt.

Sandra elfintorodott.

– Ez szörnyű gondolat.

Spence arcára különös kifejezés ült ki, mintha a saját ötlete őt is megdöbbenetett volna.

– Mi olyan szörnyű benne? – kérdezte. – Szerintem ez a legjobb gondolat, ami ebben a klubban valaha felmerült.

Ilonka feszegőn felnevetett.

– Én nem akarom, hogy az éjszaka közepén szellemek kopogtassanak az ajtómon.

– De ha az a szellem egy ismerős lenne? – vetette fel Spence, és a csoporthoz fordult. – Komolyan gondolom. Miért nem teszünk fogadalmat, hogy aki először meghal, mindent megtesz, hogy kapcsolatba lépjen a többiekkel? Mit gondolsz, Kevin?

– Azt javaslod, hogy adjon jelet? – kérdezte Kevin.

– Igen – bólintott rá Spence.

I. FEJEZET

ILONKA PAWLUK MEGNÉZTE MAGÁT A TÜKÖRBEN, ÉS ELDÖNTÖTTE, hogy nem úgy néz ki, mint akire a halál vár. Igaz, az arca sovány volt – sőt, sovány volt mindenestől –, de kék szeme ragyogott, hosszú, barna haja csillogott, és a mosolya fényesen ragyogott. Ezt mindig megtette, amikor tükörbe nézett: mosolygott, akármilyen pocskékul is érezte magát. Mosolyogni könnyű. Igazából gondolkodás nélkül is ment, főleg, ha magányos és rosszkedvű volt. Ilonka azonban el-
tökélte, hogy az érzéseit is megváltoztatja. Aznap boldog akart lenni. A régi közhely jutott eszébe: *ma van a hátralévő életem első napja.*

Voltak azonban bizonyos tények, amik ellenálltak az akaratának.

Fényes, barna haja csupán paróka. A hónapokon át tartó kemoterápia miatt a saját haja minden szála kihullott. Igazság szerint még mindig nagyon beteg volt, és előfordulhat, hogy a mai nap a hátralévő életének jelentős részét teszi majd ki. Mégsem engedte meg magának, hogy erre gondoljon, mert az nem segített. Csakis arra összpontosíthatott, ami segített. Az életét ez az elv határozta meg. Felvette a pohár vizet, és felmarkolta a várakozó gyógnővényes pirulákat, majd az összeset a szájába dobta. A háta mögött Anya Zimmerman – a szobatársa, egy igencsak beteg lány – felnyögött.

– Nem tudom, hogy bírod egyszerre bevenni azokat – jegyezte meg, miközben Ilonka kortyolt, és lenyelte a fél tucat gyógyszert. – Én azonnal ki is hánynám mindet.

Ilonka némán böfögött.

– Sokkal jobb nagyot nyelni, mint elviselni az injekciós tűt.

– A tű viszont azonnali eredményt hoz. – Anya szerette az erős fájdalomcsillapítókat, és szedhette is őket, mert állandó, kízó fájdalom gyötörte. Csontrákja volt. Hat hónappal azelőtt térdben levágták a jobb lábát, hogy megállítsák a terjedését, ám hiába.

Ilonka a tükörben nézte, amint Anya az ágyban fészkelődik, igyekszik kényelmesen elhelyezkedni. Sokszor forgolódott, de a testéből nem tudott kiforgolódni, márpedig ez volt a fő baj. Ilonka letette a poharát, és megfordult. A torkát máris égette a gyógyszerek nyoma.

– Szerintem használnak a gyógynövények – jelentette ki. – Ma jobban vagyok, mint az elmúlt hetekben bármikor.

Anya csak szipogott; állandó megfázás gyötörte. Az immunrendszere a kemoterápia szokásos mellékhatásaként tönkrement; a Rotterham Hospice számos lakója így volt vele.

– Szarul nézel ki – közölte.

Ilonkába mintha kést szúrtak volna. Ez persze nem volt újság, hiszen tudta, hogy nem veheti a szívére Anya megjegyzését. A szobatársának pokróc modora volt. Ilonka sokszor elgondolkodott rajta, hogy vajon a fájdalom beszél-e belőle. Szerette volna, ha a betegsége előtt is ismerheti Anyát.

– Nagyon köszönöm – felelte.

– Úgy értem, a kinti, napbarnított Barbie babákhoz képest – tette hozzá sietve Anya. – Mellettem csodásan nézel ki. Tényleg. – Felhorkant. – Minek is beszéllek? Bocs.

– Tényleg jobban vagyok – bölintott Ilonka.

Anya vállat vont, mintha a jobb közérzet nem is lenne olyan fontos dolog. Mintha bármi érzés, a haldoklást leszámítva, csak elodázná az elkerülhetetlent. Mégsem mondott semmit, csak kinyitotta az éjjeliszekrénye fiókját, és kivett egy könyvet. Nem is akármit: a Bibliát. A kemény, durva Anya a Bibliát olvasta.

Ilonka az előző nap megkérdezte, miért. Anya nevetve válaszolta, hogy valami könnyű olvasmányra vágott. De ki tudhatta, mit gondol valójában. Az éjjeli találkozókon gyakran mesélt sötét, komor történeteket. Ilonkának még rémálmokat is okozott ezzel. Nehéz volt elaludni egy olyan lány mellett, aki korábban elmesélte, hogyan belezte ki Suzy Q Robbie Rightot. Mindig ilyesmi neveket használt.

– Én eltompultam – mondta Anya. Egyértelműen hazugság volt. A napi tíz gramm morfium ellenére is bizonyára mindene fáj. Találomra felütötte a Bibliát, és olvasni kezdte. Ilonka egy teljes percig némán nézte.

– Keresztény vagy? – kérdezte végül.

– Nem, én haldoklom. – Anya lapozott. – A holtaknak nincs vallása.

– Bárcsak szóba állnál velem!

– Szóba állok. Tudok egyszerre olvasni és beszélgetni is. – Anya felpillantott. – Miről akarsz beszélgetni? Kevinről?

Ilonka lélegzete elakadt.

– Mi van Kevinnel?

Anya elvigyorodott, ami csontos arcán szinte ijesztőnek tűnt. Csinos lány volt: szőke, kék szemű, vékony csontú, azonban túl sovány. Valójában Ilonka sötét haját (a saját haja is sötét volt) leszámítva hasonlítottak is, de a szemük kékje más fényt tükrözött. Anyáé nem is nagyon tükrözött semmilyen fényt. Hidegség lakott benne, ami nem csak a vonásaira ült ki. A fájdalom ráncokat húzott a szeme köré, vonallá préselte az ajkát, de volt benne valami, mélyen, szinte

eltemetve, ami hideg tűzzel égett. Ilonka mégis kedvelte, törődött vele. Éppen csak nem bízott benne.

– Szerelmes vagy Kevinbe – jelentette ki Anya.

– Miért mondasz ilyen hülyeségeket?

– Látom, ahogy ránézel. Mintha a legszívesebben leszednéd róla a nadrágot, és a mennybe röpítenéd, ha nem halnátok bele mindketten.

– Van annál rosszabb halál is – vont vállat Ilonka, azonban ez Anyát rosszul érintette.

– Aha – morogta, és újra a Bibliába mélyedt.

Ilonka odalépett, és az ágya fölé hajolt.

– Nem vagyok belé szerelmes – jelentette ki. – Nem vagyok olyan helyzetben, hogy bárkibe is beleszeressek.

Anya megint mordult, és bólintott.

– Nem akarom, hogy ezt terjeszd. Főleg előtte nem.

– Mit akarsz, mit mondjak neki? – Anya lapozott.

– Semmit.

– És te mit mondasz neki?

– Semmit.

Anya becsapta a könyvet, és hideg tekintetét Ilonkára vetette. Vagy talán nem is volt az olyan hideg.

– Ilonka, te mondtad, hogy beszélgetni akarsz. Feltételeztem, hogy valami fontosabbról, mint a gyógynövényekről és injekciókról. Te tagadásban élsz, ami elég rossz, de tagadásban meghalni még rosszabb. A bolond is látja, hogy szereted Kevint. Az egész csoport tudja. Mondd meg neki.

Ilonka teljesen megdöbbsent, de igyekezett, hogy az érzés ne látszon meg rajta.

– Ő is a csoport tagja. Akkor tudnia kell.

- Pont olyan ostoba, mint te vagy. Mondd meg neki.
- Mit mondjak neki? Barátnője van.
- A barátnője egy hülye.
- Nagyon sok emberre mondod ezt, Anya.
- Mert nagyon sok emberre igaz. – Anya vállat vont, és elfordult.
- Csinálj, amit akarsz, engem nem érdekel. Nem mintha száz év múlva számítana. Vagy akár csak száz nap múlva.
- Ennyire nyilvánvaló, amit érzek? – Ilonka hangjából kihallatszott a fájdalom.
- Nem. Visszavonom, amit mondtam. – Anya kibámult az ablakon. – A csoportban senki sem tud semmit. Mind hülyék. Én tudom egyedül.
- És te honnan tudod? – Amikor Anya nem felelt, Ilonka letelepedett az ágyra, Anya lábcsonkja mellé. A csonkot vastag, fehér kötés fedte. Anya sosem engedte, hogy mások lássák, milyen. Ilonka meg tudta érteni: az egész hospice-ban Anya volt az egyetlen, aki tudta, hogy ő parókát visel. Vagy legalábbis remélte, hogy így van. – Beszéllek álomban?
- Nem. – Anya nem vette le a szemét az ablakról.
- Akkor különleges képességeid vannak?
- Nem.
- Te voltál már szerelmes?
- Anya megremegett, és visszafordult Ilonkához. A tekintete ismét nyugodt volt, vagy talán csak hideg.
- Ki szeretne engem, Ilonka? Túl sok testrészem hiányzik. – A Bibliáért nyúlt, de még hozzátette: – Siess, keresd meg Kevint, mielőtt Kathy ideér. Ma jönni fog, tudod, hogy látogatás van.
- Ilonka elszomorodva állt fel, annak ellenére, hogy megfogadta, boldog lesz.

– Tudom, milyen nap van – motyogta, és kisietett.

A Rotterham Hospice sem kívül, sem belül nem hasonlított kórházra vagy hospice-házra. Tíz éve még egy olajbáró tengerparti villája volt. Washington állam kanadai határvidékén állt. Az ablakai alatt a víz mindig kék és jéghideg volt, és fehér tajtékkal tört meg a csipkés sziklákon, amelyek szigorú türelemmel várták, hogy megbüntethessék az úszni merészkedőket. Ilonka az ablakból hallotta a hullámok robajlását, gyakran álmódott is róla, időnként megnyugtatót, máskor felzaklatót. Néha álmában felemelték a hullámok, és békés vizeken sodorták fantáziavilágok felé, ahol Kevinnel egészséges testben sétálgathattak. Máskor a dagály felkapta, és az éles sziklákhöz vágta, kettétépte, hogy a húsából a halak lakmározzanak. Igen, azokért az álmokért is Anyát okolta.

Mindazonáltal a rémálmokkal együtt is szerette az óceán közelségét, és sokkal jobban szerette a Rotterham Hospice-t, mint az állami kórházat, ahol az ágyában sorvadozott, amíg dr. White rá nem talált. A hospice-t a doktor alapította. Azt mondta, olyan tizenéveseknek szánta, akik életük legfontosabb iskolaváltására készülnek. Ilonkának tetszett ez a megfogalmazás, de kicsikart egy ígéretet dr. White-ból, hogy vesz Ilonkának egy parókát, mielőtt a lány öszszeköltözne harminc, vele egykorú, haldokló gyerekekkel.

Persze ő maga nem haldoklott. Nem *biztosan*. Azóta nem, hogy elkezdett odafigyelni magára.

A szobája a három emelet közül a másodikon volt. Miután magára hagyta Anyát, végigsietett a hosszú folyosón, amelyen nem is látott, hogy a villát betegek számára alakították át.

A falon olajfestmények függtek, a padlón vastag, levendulaszín szőnyeg hevert, a plafonról kristálycsillárok lógtak. Szinte olyan volt, mintha Ilonka Tex Adams vendégszeretétét élvezte volna – ő hagyta

kedvenc házat dr. White-ra. Kórház és vendégház – merengett Ilonka –, két hasonló szó egészen eltérő hangulattal. Azonban a lépcsőhöz érve megcsapta az orrát az alkohol szaga, meglátta egy nővér köpenyének fehér villanását, és főként érezte a *betegséget* a levegőben, ami elárulta neki és mindenki másnak, hogy ez nem egészséges és gazdag emberek boldog otthona, hanem szegény fiatalok szomorú szállása. Dr. White legtöbb betege valamelyik állami kórházból költözött át ide.

Kevin pont nem. Az ő szülei gazdagok voltak.

A lépcsőn lefelé menet Ilonka találkozott az „éjféli klub” egy másik tagjával, ahogy magukat nevezték: Spencer Haywooddal, aki azt szerette, ha Spence-nek szólítják. Spence volt a hospice legegészségesebb lakója (természetesen Ilonkát leszámítva), bár agytumora volt. A Rotterham legtöbb betege ágyban töltötte a napjait, vagy legalábbis a szobájában, de Spence mindig sétálgatott. Ő is sovány volt (tulajdonképpen itt *mindenki* sovány volt, vagy egyenesen sorvad), barna haja hullámos, az ajkán állandóan gunyorosnak tűnő félmosoly ült. A csoport viccmestere volt, hiszen minden csoportnak kell egy, és mindenkit felvillanyozott az ereikben csörgedező fájdalomcsillapítók ellenére. Az arcjátéka éppen olyan szélsőséges volt, mint a történetei. A legtöbb éjjelen vagy tucatnyi beteget nyuggözött le Spencer Haywood valamelyik története. Ilonka szerette a társaságát, mert Spence sosem viselkedett úgy, mintha haldokolna.

– A kedvenc lengyel leányzóm! – üdvözölte Spence, amikor egymás mellé értek a nővérszoba fölötti lépcsőn. Az egyik kezében nyitott borítékot tartott, a másikban apró betűkkel teleírt lapot. – Már kerestelek!

– Az egyik barátod életbiztosítást akar eladni nekem – tippelt Ilonka.

– Élet- és egészségbiztosítást! – nevetett Spence. – Ostoba. Hogy vagy ma? Menjünk Hawaiiira?

– Már be is csomagoltam, indulhatunk. Te hogy vagy?

– Schratter alig húsz perce adott pár grammot, úgyhogy szó szerint azt se tudom, hol áll a fejem. Nagyon kellemes érzés.

A „pár gramm” az két gramm morfin volt; erős adag. Spence ugyan sokat sétált, de a fájdalomcsillapítók nélkül rettentően fájt a feje. Schratter a nappalos nővér volt, a feneke akkora, mint a telihold, a keze pedig úgy remegett, mint a kaliforniai partvonal egy rossz napon. Akinek ő adta be az injekciót, azt utána általában össze kellett varrni. Ilonka a fejével Spence levele felé intett.

– Caroline írta?

Caroline Spence hűséges barátnője volt, aki szinte mindennap írt egy levelet. Spence sokszor felolvasta ezeket a csoportnak. A közvélekedés szerint Caroline-nál kéjvágóbb csaj nem volt a világon. A fiú izgatottan bólintott.

– Lehetséges, hogy jövő hónapban meglátogat. Tudod, Kaliforniában lakik. Nem engedheti meg magának a repülőjegyet, de a vonatot talán igen.

Egy hónap hosszú időnek számított a Rotterham Hospice-ban. A legtöbb beteg nem is töltött el itt annyi időt a halála előtt. Ilonka mégis úgy gondolta, rosszul venné ki magát, ha azt javasolná, hogy Caroline jöjjön hamarabb.

– Annak alapján, amit elmondtál nekünk, a látogatás után minden testnedvből transzfúzióra szorulsz majd – jegyezte meg. Spence vigyorgott.

– Van, amit öröm kiüríteni – vágta rá. – Figyelj, azért kerestelek, mert Kevin is keres.

Ilonka szíve felszárnyalt, majdnem kiugrott a helyéről.

– Tényleg? Miért? – kérdezte könnyedén.

– Nem tudom. Csak annyit mondott, hogy ha látlak, szóljak neked.

– Tudja a szobaszámomat. Be is nézhetett volna.

– Szerintem nincs ma valami jól – válaszolta Spence.

– Ó.

Kevin már az előző este sem nézett ki jól. Leukémiás volt, háromszor esett vissza remisszió után, és az orvosok szerint ennyi fért bele. Három lehetőség, aztán vége. Ilonka azonban a saját halála mellett Kevinét sem tudta elképzelni. Az ő Kevinje nem halhat meg.

– Majd beugrok hozzá, és megkérdezem, mit akar.

– Talán jobb lenne, ha várnál – figyelmeztette Spence. – Azt hiszem, a barátnője ott van nála. Ismered Kathyt?

Ilonka szíve ezúttal mélyre zuhant.

– Ismerem – motyogta.

Spence észrevette a hangsúlyát. Anya tévedett: az éjféli klubból senki sem volt ostoba, de főleg Spence nem.

– És nem gondolod, hogy buta liba? – kérdezte. – Pomponlány.

– A kettő nem feltétlenül jár együtt – vont vállat Ilonka. – Nagyon csinos.

– Nem annyira, mint te.

– Ez nem kérdés. – Ilonka megtorpant. – Jössz ma este?

– Úgy kérdezed, mintha tucatnyi egyéb fontos találkozóm volna.

Persze! Van egy tuti történetem. Imádni fogod, nagyon gusztustalan. Szóval jössz?

Ilonka még mindig Kevinre gondolt, meg Kathyre és saját magára.

– Nekem is van egy történetem – válaszolta halkán.

Elbúcsúztak, és Ilonka továbbment a lépcsőn, odalent azonban elfordult a nővérszoba felől, nehogy Schratter megint nyaggatni

kezdje, hogy szedjen valami erősebbet. Ilonka csak Tylenol-3-at szedett a fájdalomra, a paracetamol és kodein kombinációja a többiek gyógyszereihez képest semmi volt. Pedig őt is állandóan görcsös, égő fájdalom gyötörte az alhasában, most is érezte a húzódást, ahogy Kevin hálójának ajtaja felé fordult, arra gondolva, milyen lesz majd *Kathyvel* látni.

Kevin azonban nem volt a Spence-szel közös szobájában. Mindössze hat festménye maradt bent – sci-fi-jelenetek összeroskadó csillagrendszerekről és szikrázó ködökön átszáguldó gyűrűs bolygókról. A képei kétségtelenül helyet kaphattak volna a legjobb sci-fi-regények borítóin. Ilonka nem tudta, hogy Kevin festett-e bármit, amióta a Rotterhambe érkezett, vagy hogy hozta-e a festékeit vagy akár egy vázlattömböt. A fiú nem sokat beszélt az alkotásairól, bár a többiek egyetértettek benne, hogy zseniálisak.

Az egyik kép egy kék csillagot ábrázolt a ködös űrben; ez megragadta Ilonka figyelmét, valahányszor – nem gyakran – a szobába lépett. Különös volt, hiszen ez volt Kevin egyik legegyszerűbb képe, mégis eltöltötte a lányt... de mivel is? Maga sem tudta néven nevezni az érzést. Talán reménnyel. A csillag olyan varázslatosan kéken ragyogott, mintha Kevin nem is olajjal festette volna, hanem egyenesen fénnnyel.

Ilonka kilépett Kevin szobájából, és a bejáráthoz közeli várószoba felé indult. Tudta, hogy hibát követ el, de képtelen volt megállni. Nem akarta látni Kathyt – már a találkozás gondolatától is szinte rosszul lett –, mégis kényszer hajtottta, hogy újra szembenézzen vele. Mintha látni akarta volna, miért tetszik jobban Kevinnek a pomponlány, mint ő. Persze az összehasonlítás eleve nevetséges volt, almás a körtével. Kathy egészséges volt és szép, Ilonka viszont beteg,

és... nos, ő is szép volt. Arra gondolt, hogy Kevin tényleg ostoba, és fogalma sincs, miért szereti ennyire.

Ugyanakkor mégis tudta.

Vagy azt gondolta, hogy tudja.

A múlt volt az oka. A régmúlt.

Kathyt a várószobában találta. Mintha egy divatlap nyári számából vágták volna ki, hiába viselt meleg ruhát. Hosszú haja szőkesége arra vallott, hogy az ősei Kaliforniából származtak. Alighanem még a pizsama alá is bekente magát naptejjel. Egészséges volt, majd kicsatant, mintha egy déli narancsfáról szedték volna frissen, harmatosan. És ami a legrosszabb, a People magazint olvasta, ami Ilonka szemében egyenértékű volt a sátán bibliájával, legalábbis az értékes tartalmat tekintve.

Kathy felnézett, és elmosolyodott. Kivillantak a fogai, amelyekkel valószínűleg még semmi mesterségesbe nem harapott.

– Szia, Kathy Anderson vagyok – mondta. – Találkoztunk, amikor utoljára itt jártam, ugye?

– Igen. Ilonka Pawluk vagyok.

Kathy félretette az újságot, és keresztbe vetette a lábát. Szürke pantallóját biztosan nem leárazáson vette. Ilonka tudta, hogy Kathy szülei is gazdagok. A lány telt mellét vastag, zöld kardigán takarta.

– Elég különleges név – válaszolta. – Mit jelent?

– Az Ilonka magyar név, de a szüleim lengyelek voltak.

– Lengyelországban születél?

– Igen.

Kathy bólintott.

– Akkor jól hallottam az akcentusodat.

– Nyolc hónapos voltam, amikor elköltöztünk.

A visszavágással azt akarta elérni, hogy Kathy butának érezze magát, ő azonban még csak észre sem vette. Ráadásul már mások is mondták, hogy Ilonkának akcentusa van. Nem csoda, hiszen az anyja a halála előtt nagyrészt lengyelül beszélt otthon. Az apját sosem ismerte. Eltűnt, mielőtt az anyja elhagyta az országot.

– Hol nőttél fel? – kérdezte Kathy.

– Seattle-ben. Te portlandi vagy?

– Igen. Ugyanabba a középiskolába járok, mint Kevin. – Kathy körülpillantott. – Tudja, hogy itt vagyok?

– Szerintem igen. Ha akarod, megnézem.

– Megtennéd? – Kathy megborzongott, az arcáról eltűnt a vidámság. – Be kell vallanom, nem ez a kedvenc helyem. Boldog leszek, ha Kevin jobban lesz, és hazajöhet.

Ilonka még fel is nevetett volna erre, ha nem fojtogatja a sírás. Rá akart kiáltani a lányra. *Kevin nem megy haza! Nem a te barátod! Most már hozzánk tartozik! Mi vagyunk az egyedüli igazi barátai, csak mi értjük meg, min megy keresztül.*

Ő az enyém.

Azonban hallgatott, mert Kevint felzaklatta volna, ha ezt kimondja.

– Remélem, nemsokára így lesz – bökte ki, és megfordult, hogy kimenjen.

Kevin ebben a pillanatban lépett be az ajtón.

Még így is, hogy mindennap látta, a fiú szeme ragadta meg először Ilonka figyelmét. Nagy, kerek, barna szempár, a tekintete határozott, mégsem ijesztő. Humor és intelligencia csillogott benne. A fiú többi része sem volt rossz amúgy, még ha rémesen betegnek is nézett ki. Hullámos, barna haja puha volt, mint egy kisbabáé, bár az elmúlt két hét során ősz szálak jelentek meg benne. Ilonka nem tudta, hogy

maradt meg a kemoterápia alatt (azt tudta, hogy Kevin is átment rajta), de talán kihullott, és azóta visszanozott. Sosem mertte megkérdezni, félt, hogy felhívná a figyelmet a saját parókájára.

Kevin alig hat hónapja, az előző tavasszal még a futópálya csillaga volt, és a testfelépítése tükrözte ezt: széles váll, hosszú, erős lábak. Ilonka hallotta, hogy harmadik lett az állami bajnokságon egy mérőföldes távon, és néha megemlítette az olimpiát, és a nagy versenyzőket, akiket csodált. Szívesen beszélt a festőkről is, akiket csodált, Da Vinciről, Raffaellóról és Van Goghról. Ilonkát lenyűgözte, hogy egyszerre sportember és művész.

Mégsem ezek miatt szerette Kevint. Annak más, láthatatlan oka volt, valami kimondhatatlan, ami talán csak az emlékekben létezett. Ilonka fejében már valóban készen állt az érdekes történet, amit majd megoszt az éjféle klub aznapi gyűlésén.

Visszaemlékezett az első találkozásukra. Ő maga két napja volt a hospice lakója, amikor a fiú megérkezett. A társalgóban talált rá, a lobogó tűz mellett; Kevin vörös frottírköpenyben ült egy székből, a kezében egy könyvvel. Ilonka akkor még nem tudta, de az állapota miatt nagyon érzékeny volt a hidegre. Spence, a szobatársa, sokszor ugratta, hogy Kevin annyira befűteti a szobájukat, hogy azzal a pokol tüzére készíti fel mindkettejüket.

Az első napon Kevin felpillantott, amikor Ilonka belépett a társalgóba. A lány azóta sem felejtette el, hogy le sem tudták venni a szemüket egymásról. Talán egy teljes percig is nézték egymást, mielőtt megszólaltak. Abban a percben Ilonka elveszített és megtalált valami értékeset – egy barátot, aki drágább volt számára, mint a világ összes ékköve. Megtalálta, mert első látásra beleszeretett, és elveszítette, hiszen nyilvánvaló volt, hogy Kevin is beteg, és meg fog halni.

A fiú szólalt meg először.

– Ismerlek téged?

– Igen – mosolyodott el Ilonka.

Most is mosolygott, amikor Kevin belépett a várószobába. Ugyanazt a vörös köntöst viselte – ez volt a kedvence –, de ráhúzott egy sötétkék pehelykabátot is. Fekete bakancsot vett. Ilonka aggódott, hogy hátha ki akar menni. Az arca beesett volt és sápadt. Rosszabbul nézett ki, mint előző este, pedig Ilonka már akkor félve köszönt el, hogy talán többet nem is látja.

Kevin nem mosolygott, amikor meglátta, ami pedig szokása volt, csak köhögött. Ilonka hallotta, hogy Kathy feláll.

– Ilonka – szólalt meg Kevin. – Te mit csinálsz itt? Szia, Kathy.

– Kevin – köszöntötte Kathy. Feszült volt a hangja. A látvány egyértelműen sokkolta.

– Mondták, hogy kerestél – válaszolta Ilonka. – Én meg viszont kerestelek.

Kevin beljebb lépett. Bizonytalan volt a járása. Ilonka szeretett volna segítően felé nyúlni, de nem tudta, hogyan fogadná a fiú, főleg így, Kathy előtt. Kevin általában laza volt, de Ilonka már többször észrevette, hogy érzékenyen érinti, ha zavarba hozzák.

– Beszélni szerettem volna veled erről-arról – mondta. – De ráér. – Ellépett Ilonka mellett, és a figyelmét Kathyre fordította. Ilonka ettől úgy érezte, mintha kardot állított volna belé. – Milyen volt az út? – kérdezte Kevin a barátnőjét.

Kathy erőltetetten elmosolyodott, de a félelem nem tűnt el a szeméből. Nem volt teljesen hülye; jól látta, milyen rossz állapotban van Kevin.

Ilonka egy percig csak állt ott, de teljesen feleslegesnek érezte magát, miközben nézte, ahogy megölelik és megcsókolják egymást.

Kathy végül kézen fogta Kevint, és elvezette a bejárati ajtó felé. Ilonka szeretett volna utánuk futni, és felhúzni a fiú kabátjának cipzárját, megigazítani a sálját, megmondani neki, mennyire szereti, és megkérdezni, ő miért nem szereti viszont, mit csinál ezzel a lánnyal, aki nem is szereti őt. Ehelyett azonban csak kimenekült a vározsobából.

Néhány perccel később már az épület másik végében járt, egy lakó nélküli, kicsi helyiségben, ami talán gyerekszoba volt, mielőtt az épületet átalakították. Itt az ablak egyenesen az óceánba szakadó sziklákig vezető széles, füves részre nézett. A hullámok tomboltak, tízméteres tajtékot hánytak a köveken megtörve. Kathy és Kevin kéz a kézben sétáltak a sziklák felé, a hajukat tépte a hideg szél. Kevin olyan vékony volt, hogy Ilonka attól félt, a szél el is viszi.

– Ha hagyod, hogy megázzon, tüdőgyulladást fog kapni – motyogta. – Aztán meghal, és az egész a te hibád lesz. Ribanc – tette hozzá.

– Ilonka – szólalt meg valaki a háta mögött. A lány hátrapördült. Dr. White volt az, a jótévője és a hospice vezetője. A neve tökéletesen illett rá, hiszen szépen nyírt bajusza és szakálla fehér volt, mint a frissen hullott hó, rózsás arca pedig éppen olyan, mint a vidéki orvosoké, vagy talán a Mikulásé. Viszont a többi orvossal ellentétben nem hordott fehér köpenyt. Sötét gyapjúöltönyt viselt, szürkét és kékét, odakint pedig tweedkalapot, ami remekül illett elmaradhatatlan, vastag, fa sétatálcájához. Most kalap nélkül, de bottal bicegett be a szobába, leült a helyiség nagy részét kitöltő ágy lábához helyezett fotelbe, és megkönnyebbülten felsóhajtott. A jobb lába egészen merev volt. Azt mesélte Ilonkának, hogy még fiatalember korában törté el Pamplonában, amikor a bikák elől futott. Levette aranykeretes szemüvegét, azzal intett Ilonka felé, hogy üljön le az ágyra. A lányt

megriasztotta az érkezése, és most azon gondolkodott, vajon az orvos hallotta-e káromkodni. Letelepedett.

– Hogy vagy, Ilonka? – kérdezte dr. White. Mindig kedves volt vele, és bármit megtett, ha Ilonka kérte. A lány nem tudta, hogy a sok beteg közül mivel érdemelte ki a különleges bánásmódot, de persze hálás volt érte. A doktor épp az előző nap hozott neki egy táskára való könyvet egy seattle-i antikváriumból, mert tudta, Ilonka mennyire szeret olvasni.

– Remekül – vágta rá Ilonka, bár erőlködni kellett, hogy ne remegjen meg a hangja. A gyász, amit a Kathyvel sétáló Kevin látványa okozott, úgy perzselte belül, mint egy második rák. – És maga, dr. White?

Az orvos félretette a botját.

– Én úgy, mint mindig. Szeretek nektek, fiataloknak segíteni. És bánt, hogy nem segíthetek többet. – Újra sóhajtott. – Éppen a seattle-i állami kórházban voltam, és találkoztam egy veled egykorú kislánnyal, akinek szintén jól jött volna itt egy hely. De vissza kellett utasítanom, mert nincs szabad szobánk.

– Hát ez itt? – kérdezte Ilonka.

– Holnap reggelre két új ágyat állítunk be ide, aztán három beteg érkezik, akiket már korábban felvettem. – Vállat vont. – De ez már régi gond. Nem akarlak vele terhelni. – Elhallgatott, megköszöörülte a torkát. – Azért jöttem, hogy beszéljessünk a vizsgálatról, amit holnapra kértél tőlem.

– Igen. Sikerült megszervezni?

– Igen, de nem vagyok benne biztos, hogy tényleg végig akarod csinálni. Tudod, hogy a mágneses rezonanciavizsgálatok egy örökévalóságig tartanak, és végig abban a keskeny csőben kell maradnod.

Ilonka fájó szíve mellett a torka is elszorult. A nap egyáltalán nem alakul jól.

– Azt akarja mondani, hogy a teszt időpocsékolás lehet? Tényleg jobban érzem magam. Azt hiszem, a daganataim mérete csökken. Minden gyógynövényes szert beszedelek, amit kértem magától. A Chaparralt, a Red Clove-ot, a Pardo Arcót. Elolvastam a róluk szóló összes anyagot. Nagyon sok esetben beválnak, főleg az enyémhez hasonló ráktípusoknál.

Dr. White tétovázott, de a szemét nem vette le Ilonka arcáról. Hozzászólt, hogy nehéz esetekkel kell foglalkoznia, és nem riadt vissza az egyenes beszédétől sem. Ilonka valójában megsértette a hospice alapszabályát, amikor további tesztekért kért. Egy hospice olyan hely, ahová a betegek meghalni érkeznek, a lehető legteljesebb kényelemben és méltósággal. Nem kórház, ahol azt várják, mikor lesznek jobban. Ezt az orvos már elmondta Ilonkának, amikor átvette Rotterhambe.

– Csakhogy a te esetében, Ilonka – kezdte gyengéden –, a rák már azelőtt szétterjedt a hasüregedben, hogy szedni kezdted volna a gyógynövényeket. Mármost, nem a természetes gyógymódokat szídom. Sok esetben kiváló eredményeket hoztak. Csakhogy ezeknek az eseteknek majdnem mindegyike a korai stádiumban történt.

– *Majdnem* mindegyike – ellenkezett a lány. – Nem mindegyike.

– Az emberi test a teremtett világ legkomplexebb szervezete. Nem mindig úgy viselkedik, ahogy elvárnánk. Mégis úgy érzem, hogy a holnapi vizsgálattal szükségtelenül kínozod magadat.

– Drága a vizsgálat? Saját pénzből kell kifizetnie?

Dr. White legyintett.

– Boldogan kifizetek bármit, amitől jobban érzed magad. Nem a pénz a lényeg, hanem a te jólléted.

– De honnan tudhatná, hogy nem vagyok jobban? Csak én tudom, mit érzek, és én azt mondom, hogy a tumorok összezsugorodtak.

– Rendben – bólintott dr. White. – Akkor hadd vizsgáljalak meg.

– Most? Itt?

– Az ajtó zárva, nincs itt senki más. Szeretném megvizsgálni a hasi szerveidet. Mielőtt idejöttél volna, ki tudtam tapintani a tumorokat. Szeretném kipróbálni, hogy még mindig érzem-e őket. – Dr. White talpra állt. – Kérlek, húzd fel a felsődet, gombold ki a nadrágodat, és fekédj az ágyra, amíg megvizsgálalak.

Ilonka vonakodva nyúlt a nadrággombjához.

– De ez csak felületes vizsgálat lesz. Belém kell látni, hogy tudjuk, mi történik valójában.

– Igaz. Mindenesetre akkor is lesz egy általános képünk. Gyere, Ilonka, nem fogok fájdalmat okozni. Feküdj le, és lássuk.

Ilonka kigombolkozott és felhúzta a felsőjét, majd óvatosan elhelyezkedett az ágyon. A hasizmai ereje elhagyta; fájt hanyatt dőlni. Dr. White melléült, és az ujjait Ilonka köldöke mellé helyezte, majd óvatos nyomással vizsgálgatni kezdte. A keze, mint mindig, meleg volt, az érintése gyógyító, Ilonka mégis megfeszült.

– Ne olyan erősen – suttogetta.

– Alig értem hozzád.

Ilonka levegőért kapott.

– Igaza van. Semmiség. Nem is fáj annyira. Igazából nem is fáj.

– De ez a terület nagyon érzékeny. – Az orvos most a műtéti hegek környékét tapogatta végig. A lányt háromszor műtötték, az utolsó vágás még nem is gyógyult meg teljesen. Dr. White ujjai mintha egyenesen az idegvégződéseire csúszkáltak volna.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Szerintem ott meghúzódott a minap... – bökte ki Ilonka.

– Itt most egy kicsit megnyomom. – A doktor keze a lány köldöke alá, az utolsó heg alá csúszott. Ilonka már izzadt.

– Muszáj?

– Vegyél egy lassú, mély lélegzetet.

– Aú!

– Bocsánat. Fájdalmat okoztam?

– Nem, semmi baj. Mit érzett?

– Kemény dudorokat.

Ilonka kipréselt magából egy rövid nevetést, miközben egy csepp izzadság a szemébe folyt.

– Magának is ilyen lenne, ha annyiszor vágták volna fel, mint engem.

Dr. White felállt.

– Most már felöltözhetsz. – Hátat fordított Ilonkának, visszalépett a székhez, de nem ült le, csak felvette a botját, és ránehezedett. Megvárta, hogy a lány rendbe szedje a ruháit. Végül megismételte: – Az a terület nagyon érzékeny.

– De az izmokat többször felvágták és összevarrták. Természetes, hogy érzékeny. Valóban meg tudja állapítani a különbséget a heges izom és a tumor között?

– Igen. A daganatok még mindig ott vannak.

A lány hátralépett egyet, de úgy érezte, mintha száz lépés lett volna. Erőtllenül bólintott.

– Tudom. Nem is mondtam, hogy nem. Csak azt mondtam, hogy szerintem kisebbek, és a vizsgálat ki is mutatná.

– Ha valóban úgy érzed, hogy el kell végeztetned a vizsgálatot, holnap elviszlek a kórházba.

Ilonka az orvos szemébe nézett.

– Maga úgy gondolja, időpazarlás lenne?

– Úgy érzem, feleslegesen kínoznád magad velem.

– Meg akarom csináltatni. – Ilonka kinézett az ablakon.

Dr. White nem válaszolt azonnal. Ő is kinézett, arra, amerre Kathy és Kevin elsétált. A két ifjú szerelmest nem lehetett már látni, amiért Ilonka hálás volt. Az orvos felé fordult. Dr. White tekintete elrévedt.

– Mondtam már neked, hogy a lányomra emlékeztetsz? – kérdezte.

– Nem. Nem is tudtam, hogy van egy lánya. Hogy hívják?

– Jessica. Jessie. – Dr. White a lábához ütögette a botját, mintha így akarná magát visszatéríteni a jelenbe. – Tízre itt vagyok érted. Utána elmehetnénk a McDonald'sba is.

Ilonka nem akarta megmondani neki, hogy kerüli a gyorskaját.

– Köszönöm, az nagyszerű lesz.

– Szervusz, Ilonka – fordult el a doktor.

– Vigyázzon magára, dr. White.

Miután az orvos kiment, Ilonka újra az ablakhoz lépett, hogy lás-
sa Kathyt és Kevint. Nem látta nyomukat, mintha túl közel mentek volna a szikla széléhez, és a hullámok közé zuhantak volna, amik kivitték őket a nyílt vízre. Ilonka mégsem aggódott igazán a biztonságuk miatt. Kathy fiatal, csinos és gazdag. Sok minden vár még rá az életben, nem kockáztatna feleslegesen.

Ilonka visszaindult a szobájába. Közben megállt a nővérszobánál, és Schratertől Tylenol-3-at kért. A hasa fáj ott, ahol dr. White hozzáért. Mindene fáj, de főleg a lelke. Schratte fél tucat tablettát adott neki, és megkérdezte, kér-e valami erősebbet. Ilonka a fejét rázta, mert ő nem volt olyan, mint a többiek. Neki nem volt szüksége

kemény drogokra. Amikor azonban visszaért a szobájába, és leheveredett a szundikáló Anya mellé a saját ágyára, mind a hatot a szájába dobta, és egy pohár vízzel lenyelte, pedig általában csak kettőt szokott bevenni egyszerre. A gyógyszer húsz-harminc percen belül kezdett hatni. Ilonka hátradőlt, és behunyta a szemét. Délután négy óra volt. Alszik egy kicsit, és amikor felébred, frissen készülhet az éjféλι klub következő találkozására. Másra nem is várhatott.

Mielőtt elaludt, azért fohászzkodott, hogy a Mesterről álmodhasson.

És a Mester valóban el is jött, és sok mindent mondott neki.

De ez csak álom volt. Talán.